

i en noget kunstlet Stilling, med Hovedet støttet til sin udspilede Haand paa en saadan Maade, at denne skyggede for Øjnene, lod rolig Jakobe tale ud. Skønt ikke en Trækning i hans Ansigt røbede det, var han maalløs af Forbavselse. Han havde betragtet Pers Fortælling om sin Forlovelse med Philip Salomons Datter slet og ret som et taabeligt Skryderi. Han vidste, at Philip Salomon regnedes for en af Byens rigeste Mænd, hvis Formue taltes i Millioner.

Hans første Tanke nu var derfor den, at dette Parti for enhver Pris maatte forhindres. Det var ingenlunde Skadelyst, der indgav ham Tanken; mindst af alt Misundelse. Men han forstod, at med denne Forbindelse vilde Broderens oprørske Trods triumfere og ethvert Haab om hans Redning atter være udelukket for lange Tider. Langt nøjere, end Per anede, havde hans Familje i de forløbne Aar paa Frastand fulgt hans Færd; og den havde netop nu saa sikkert troet det Tidspunkt nær, da han — tvunget af Nød og Vanære — endelig vilde vende tilbage til Fædrehjemmet og angerfuld søge Tilgivelse for sit Liv.

»Tør jeg spørge Dem,« sagde Eberhardt, da Jakobe var bleven tavs. »Er det kun Dem, der har ønsket denne Samtale om min Broders Forhold?«

»Ja.«